

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΘΗΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΚΗΜΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διά του Άργυρου Μεταλλίου τής Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαι δραχμαί 150. Έτή-
μηνη δραχμαί 80. Τρίμηνη δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομική
έπιταγή, τρέκ κτλ.) άνωτέρως: σΠός τό περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 66δς Εύ-
ριπίδου, 42 — Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΗΛΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συνδρα-
μαι αρχίζουν την 1ην αουάδοστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εύριπίδου αριθ. 42, παρά τή Βαρβάκειαν

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Αθήνας, 1 Νοεμβρίου 1941

Έτος 68ον. — Δριθ. 48

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΥΣΗΑΝ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

Η ώρα ήταν περασμένες δέκα και τό φεγγάρι είχε κιόλας βγει. Λίγο άργότερα οι πέντε Ιθαγενείς σκορπίστηκαν και οι εκθέσεις τών άνηνευτών μας έγιναν κάπως μπερδεμένες. Έτσι, ο πιο μεγαλόσωμος άπ' όλους — δίχως άλλο ο Λαπούτα — παρατηρήθηκε στις δχτές του Μεγάλου Λετάμπα, ζυδ μίλλια σχεδόν κάτω από τό πέρασμα.

Από πού θα περνοσε τό ποτάμι; Ο Άρκαλλ υπέθετε ότι θα δοκίμαζε να τό περάσει κολυμπώντας, για να επιχειρήσει ύστερα να περάσει τό δρόμο ανάμεσα στο Βέσελμπουργκ και στο Μεγάλο Πέρασμα. Ώστόσο μέσα στο μυαλό του δέν λογάριασε καλά την πονηρία του αντίπαλου του. Ο Λαπούτα εγνώριζε πολύ καλά ότι εμείς δέν διαθέταμε τόσο στρατό, ώστε να έχουμε περιπολίες σε όλη την περιοχή, ενώ τό ποτάμι μας εύκόλυσε να την μοιράσουμε σε δύο τμήματα και να συγκεντρώσουμε σημαντικές δυνάμεις ή στο ένα ή στο άλλο. Γι' αυτό τό λόγο απέφυγε να περάσει τόν Μεγάλο Λετάμπα και προτίμησε να ξαναγυρίσει στο Μπέργκ, κάνοντας ένα μεγάλο γύρω.

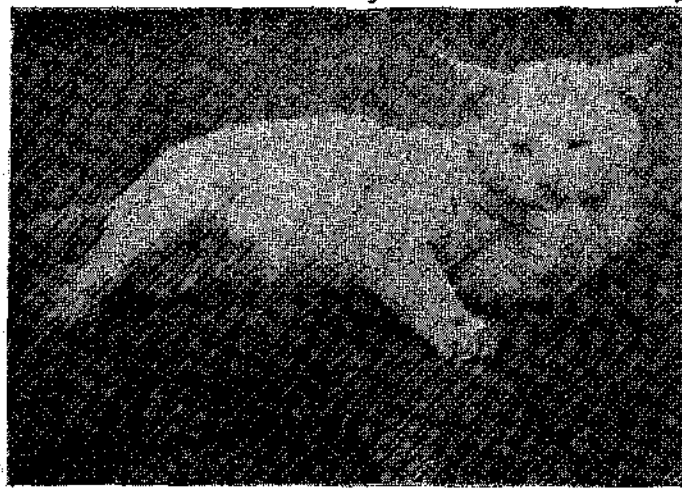
Την κατάσταση έωσαν οι Μπόερς που είχαν τοποθετηθή ως προφυλακές στις κορυφογραμμές του Μπέργκ.

Αυτοί άναψαν ένα πλήθος φωτιές κι' έτσι έκαναν τόν Λαπούτα να νομίσσει ότι εκεί θρισκόταν συγκεντρωμένος πολύς στρατός. Έτσι αντί να άνέβη από την κοιλάδα τής Λετσιτέλα ή του Μασουντί, τράβηξε βορειότερα προς την κοιλάδα του Μικρού Λετάμπα. Θα περπατούσε με καταπληκτική γρηγοράδα ή σωματική του άντοχη ήταν πραγματικώς αξιοθαύμαστη, άλλωστε τή στιγμή αυτή δέν κινδύνευε μόνο ή ζωή του παιζό-

Λετσιτέλα. Έτσι έκανε ένα μεγάλο σφάλμα. Αν επιχειρούσε να άνέβη στο Μπέργκ άπ' εδθείας θα κατάφερε να άνέβη στο όροπέδιο και να φθάσει στο κράαλ του Ίνάντα πριν από τά ξημερώματα. Μά λαθεύτηκε στους ύπολογισμούς του σχετικά με τή δύναμη τών άποσπασμάτων τών Μπόερς και εξακολούθησε τό δρόμο του ολόγισα κατά τό βορρά, όπου δέν φανταζόταν πως θα συναντούσε κανένα σοβαρό εμπόδιο. Μά ο Άρκαλλ είχε λάβει τά μέτρα του.

Κατά τις δύο μετά τά μεσάνυχτα ήρθαν ειδήσεις. Ο Ένρικέζ είχε καταφέρει να περάσει τό δρόμο τρία μίλλια ανατολικά από τό μεγάλο πέρασμα. Είχε ξεκινήσει από τό κράαλ του Ίνάντα κατά τό σύρρουπο και είχε δοκιμάσει να περάσει δυτικότερα, αλλά εκεί έπεσε επάνω στα άποσπάσματα. Ανατολικότερα τά κατάφερε πιο καλά, αλλά οι Βασσόςτος τόν ανακάλυψαν και είδοποίησαν τόν Άρκαλλ, που κατάλαβε άμέσως ποιος ήταν και διέταξε ένα άποσπασμα Ιθαγενών να τόν παρακολουθήσει.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η ώραία Ψηφίνα ρεμβάζει

ταν ή τύχη τής αυτοκρατορίας του. Όταν παρατήρησα στο χάρτη τή διαδρομή που είχα κάνει εγώ από τό πέρασμα Ντουπρή ως την κοιλάδα του Μασουντί, και την συγκρίνω με τό δρόμο που έκανε μέσα σε μία νύχτα ο Λαπούτα, δέν μπορώ παρά να αισθανθώ κάθε φορά και νέο θαυμασμό γι' αυτόν τόν άνθρωπο.

Κατά τά μεσάνυχτα πέρασε την

Τόν πήραν από πίσω ως τό πέρασμα του Ντουπρή άπ' όπου διέσχισε τόν Λετάμπα.

Τά ξημερώματα ήρθαν πληροφορίες ότι ο Λαπούτα θρισκόταν κοντά στο κράαλ του Μπεφού. Έκάθησε κι' έφαγε κάτι σε μία καλύβα Ιθαγενών κι' ύστερα άνέβηκε τόν βενερόφυτο λόφο που θρισκείται πάνω από τό κράαλ. Φαίνεται πως θα

ήταν πολύ κουρασμένος, γιατί αλλοίως δεν θα έπερτε, σαν άνητος επάνω σε μια περίπολο Μπόερς. Λίγο έλειψε να τον πιάσουν αιχμάλωτο και για να σωθή κατέβηκε βλητήν κρημνώδη πλαγιά του Μπέργκ. Σύμφωνα με τις εκθέσεις που έλαβε ο Άρκολλ φαίνεται πως ο Λαπούτα για να κατέβη προς τη νοτιά πέρασσε μέσα από ένα πυκνό δάσος, όπου του έδινε άρκετη προστασία και κατόπιν σκόπευε να ξαναπέσει προς το βορριά από την κατεύθυνση του Μπλαουδιλντεμπεστοντάιν. Αργότερα ο Άρκολλ πληροφορήθηκε ότι ο Λαπούτα είχε συναντηθεί με τον Ένρικέξ.

Θα είχα μεγάλη περιέργεια να παρακολουθούσα από κάπου αυτή την πρώτη συνάντηση. Ο Λαπούτα θα είχε βέβαια καταλάβει ως τότε τα πραγματικά αίσθηματά του Πορτογάλου. Όσο για τον Ένρικέξ, φαντάζομαι πώς αυτός θα είχε την πρόθεση να πάει στη σπηλιά του Ρόβραντ. Είναι πολύ πιθανόν ο Λαπούτα να είχε κάνει τη σκέψη να περάσει τα πορτογαλικά σύνορα και κόνοντας μια πολύ μεγάλη βόλτα να συναντήσει τους ύπαδούς του σ' ένα από τα σημεία που βρίσκονται ανάμεσα στα σύνορα και στο Άμστερνταμ (*).

Κατά το μεσημέρι ο Λαπούτα και ο Ένρικέξ σημειώθηκαν στο δρόμο του Μπλαουδιλντεμπεστοντάιν προς τη Μοζαμβίκη. Κι' εκεί όμως πάλι συνάντησαν τ' αποσπάσματα του Άρκολλ κι' αναγκάστηκαν να γυρίσουν πίσω προς το βορριά και να περάσουν τον Λαμπόγκο κολυμπώντας. Απ' εκεί και πέρα και ως το Ρόβραντ ο τόπος βλως είναι γυμνός από δένδρα και γμάτος από χαμηλά λόφους, σκεπασμένους με μικρούς θάμνους. Οι φυγάδες δεν μπορούσαν να κρυφτούν ή να περάσουν άπαρηγόρητοι. Το ότι δεν τους έπιασαν από την πρώτη ώρα, αυτό είναι κατόρθωμα του Λαπούτα και μόνον και οφείλεται στην αξιοθαύμαστη γνώση του της περιοχής και στη μοναδική σωματική αντοχή του. Έτσι γύρισαν πάλι από κει που είχαν έρθει, ξαναπέρασαν το Λαμπόγκο κολυμπώντας και χάθηκαν μέσα στο πυκνό δεντρόφυτο πάνω από το δρόμο του Μπλαουδιλντεμπεστοντάιν.

Όλα αυτά δεν τα έμαθα παρά πολύ αργότερα. Εγώ σ' έλο αυτό το διάστημα ήμουν στο αντίσκηνο του

(*). Σ. τ. Μ. Πρόκειται για το Άμστερνταμ του Γράνοβααλ, όχι της Ολλανδίας.

Άρκολλ, βυθισμένος σε βαθύτατον ύπνο. Ένώσω οι φίλοι μου κυνηγούσαν τους δυο φυγάδες σαν τα περδίκια, εγώ ξεκουραζόμουν για τους κόπους, τις ταλαιπωρίες και τις αγωνίες τεσσάρων ημερών. Οι διώκτες μου είχαν γίνει καταδιωκόμενοι, ο τροχός της τύχης είχε γυρίσει και τα βασάνια του Δαυΐδ Κρφόρδ είχαν τελειώσει.

Κοιμήθηκα ως το μεσημέρι. Όταν εξύπνησα ή σκηνή ήταν σωστός φόβρος. Ένοιωθα κάπως καλύτερα τον έαυτό μου, αλλά ήμουν ακόμη πιασμένος και φοβερά εξητλημένος και με βασάνιζε άδυστη δίψα. Δίπλα μου βρισκόταν ένα μεταλλινό ποτήρι κι' ένας κουβάς γεμάτος νερό. Ήπια με άπληστία. Ύστερα γύρισα από το άλλο πλευρό και ξανακοιμήθηκα, γιατί η κόρασή μου ήταν ακόμη μεγάλη.

Ο δεύτερος ύπνος μου ήταν πολύ διαφορετικός από τον πρώτον, γεμάτος βλως μ'εφιάλτες. Δεν είχα ακόμη καλά καλά κλείσει τα μάτια μου και άρχισα να ζω μέσα σ' ένα φανταστικό κόσμο. Μπροστά μου άπλωνόταν ολόκληρο το όροπέδιο, ώσαν να βρίσκονταν επάνω στα σύννεφα και να κοίταξα από ψηλά. Ήταν μεσημέρι και ή άμμος άστραρτε κάτω από τον φλογερό ήλιο. Μέσα στα σάδεντρα παρατηρούσα πολλές περιέργες κινήσεις, καθαλλάρηδες, στρατό, ιθαγενείς. Ύστερα ξεχώρισα πολύ καθαρά την ύψηλώδη κορμωστασιά του Λαπούτα, που διευθυνόταν προς τ' ανατολικά.

Προχωρούσε με σταθερό βήμα, μ' έλο που είχε ύπος κουρασμένο και κάθε τόσο γύριζε το κεφάλι του κατά πίσω, σαν αγρίμι που οσμίζεται στον άέρα. Από πίσω του έρχόταν κατά πόδι μια θαμπή μορφή που δεν μπορούσα να την ξεχωρίσω καλά.

Για μια στιγμή ο Λαπούτα στάθηκε, έστριψε προς τ' ανατολικά και τον έχασα από τα μάτια μου. Τιποτέ δεν έτάραξε την ήσυχία του κάμπου. Ύστερα κοντά στην άκροποταμιά είδα μερικά κλαριά να σαλεύουν και δυο τρεις νερόκοττες να πετάγονται τρομαγμένες. Κοιτάζοντας μέσα στο ποτάμι είδα ένα κεφάλι να ξεπροβάλλει απ' το νερό κι' από πίσω του ένα άλλο.

Ο πρώτος έφθασε στην αντίκρουνη όχθη. Ήταν ο Λαπούτα. Σε λίγο ο δεύτερος, αδύνατος και μικροκαμωμένος βγήκε, με τη σειρά του. Ήταν ο Ένρικέξ. Ήμουν πολύ ευχαριστημένος που οι δυο τους βρίσκονταν μαζί. Στο εξής ήταν βέβαιο πως ο Πορτογάλος δεν θα έφευγε τη δί-

καιη τιμωρία του. Η ο Λαπούτα θ' ανακάλυπτε την αλήθεια και θα τον σκότωνε, ή εγώ θα τον κυνηγούσα και θάπαιρνα την εκδίκησή μου.

Οι δυο άνδρες έκαναν μια μικρή ανάπαυλα μπρός σ' ένα έρειπωμένο κτίριο. Το άναγνώρισα άμέσως, ήταν ή αποθήκη μου του Ούμβελός. Τότε έλαμψε στα μάτια μου ή αλήθεια και ή εκπληξή μου ήταν τρομακτική: ο Λαπούτα και ο Ένρικέξ διευθύνονταν προς το Ρόβραντ.

Πετάχτηκα από τον ύπνο μου με το μέτωπο πλημμυρισμένο από κρύον ιδρώτα. Θα είχα δίχως άλλο πυρετό γιατί ένοιωθα ρίγος και τα χέρια μου έκαιγαν. Μιά άνησυχία με κυρίευε ολόκληρον, μήπως ο Λαπούτα και ο Ένρικέξ προλάβουν να φτάσουν στη σπηλιά.

Η έξαψή μου ήταν τέτοια, ώστε μου ήταν αδύνατο να μείνω πιά ξεπλωμένος. Σηκώθηκα και κατάφερα να πιαστώ από το κοντάρι της σκηνής και να στηριχθώ στα πόδια μου. Ήμουν βέβαια εξαντλημένος, μα όχι σε τέτοιο σημείο, ώστε να μην μπόρεσω να καταβάλω μια ύστατη προσπάθεια.

Από ένα καρφι του κονταριού βρισκόταν κρεμασμένο ένα καθρεφτάκι όπου κοιταζόταν ο Άρκολλ όταν ζυριζόταν. Έφριξ μιά ματιά κι' είδα μπροστά μου μια μορφή πελιδινή, με μάτια στεφανωμένα από δυο μεγάλους μαύρους κύκλους. Μόλο που ο γιατρός μου είχε πλύνει το πρόσωπο με το σφυγγάρι, δεν είχε καταφέρει να βγάλει όλες τις μουντζούρες από πάνω μου. Ξεχωριστά πρόσεξα στον άριστερό μου κρόταφο μια κηλίδα από αίμα και θυμήθηκα το σημάδι που είχα κάνει μόνος μου στο μέτωπό μου με το αίμα του κατσικιού.

Αυτή ή αίματηρή κηλίδα στερώνσε την απόφασή μου. Είτε τα ήθελα, είτε όχι, είχα επάνω μου τη σφραγίδα των ανθρώπων του Λαπούτα. Έπρεπε να παίξω το ρόλο μου ως το τέλος, αλλιώς δεν θάβρισκα ήσυχία σ' όλη μου τη ζωή. Οι τέσσερις αυτές τελευταίες ήμέρες με είχαν γεράσει για πολλά χρόνια.

Ανακάλυψα σε μιάν άκρη ένα ζευγάρι παντόφλες του Άρκολλ που ή πολλή χρήση τις είχε φαρδύνει και μαλακώσει. Τα ποιεμένα πόδια μου μπήκαν μέσα χωρίς προσπάθεια. Ύστερα σύρθηκα ως την πόρτα και φώναξα ένα μαύρο για να μου φέρη το άλογό μου. Παρουσιάστηκε ένας Βχοσούτος που ή όψη μου φαίνεται πως τον έτρόμαξε, γιατί χωρίς αντίλογια έτρεξε και μου έφερε το μαύρο

Η "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ"

ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ

Α'. - Η Γιαγιά.

Πώς σε θυμούμαι, ο καλή, πρωτοχρονιά καλιά,
Πού μέσ' τα δώρα τα πολλά, μου χάρισαν και σένα!
Πόσο πολύ σ' αγάπησα, πόσα δεν σου δώσα φίλιά!
Αχώριστη συντροφίσα έγινες για μένα!
Ω, τι χαρά σαν έρχουσυν, ω τι φωνές κι' άντάρια!
Κι' όταν άργοβσα να σε ιδώ, τι πίκρα, τι λαχτάρα!

Β'. - Η Μητέρα.

Σ' έγκόσμεν' άνυπόμονη, κι' ο πόθος μου κρυφός,
Κι' ήταν για μένα, ή μέρα αυτή, αλήθεια, πανηγύρι!
Δασυάλισσα της άρετης, τ' αληθινό το φώς!
Της άρετης το σκόρο έσύ μέσ' την καρδιά έχεις σπείρει.
Σάν τη μητέρα σ' αγαπώ, θα μάθω στα παιδιά μου,
Πόσο πολλές οι χάρες σου, σαν τα σπειριό της άμμου!

Γ'. - Τα Παιδιά.

Μάς τ' έμαθαν, το νοιώσαμε τ' είσαι για μ'ας. Γι' αυτό,
Διάπλασι, μαλλώνουμε ποιά πρώτα να σε πάρη
Και όρες κυνηγήμασε, και παίξουμε κρυφτό,
Ποιά πρώτο απ' όλα τα παιδιά, ποιά όχη αυτή τη χάρη.
Γιαγιά, μητέρα και παιδιά; Τι χρόνια έχεις περάσει!
Χριστέ μας, ή Διάπλασις ποτέ να μη γεράσει!

17 - 10 - 1941

ΦΑΚ

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6.

Μιά νύχτα, καθώς έψαχναν πατέρας και γιός να βρούν γεφύρι, για να περάσουν κάποιο ποτάμι, ή βροχή άρχισε να πέφτη πολύ δυνατή, και το ποτάμι να ξεχειλίση. Δεν είχαν παρά να σταθούν κάπου εκεί, περιμένοντας να πάψη ο κατακλυσμός, να φύγουν τα σύννεφα και να βγίη το φεγγάρι. Έτσι μόνο θα μπορούσαν να ιδούν και να προχωρήσουν.

Φυσούσε κι' άγέρας που τους αλάλιζε, ή βροχή τους είχε κάνει μούσκεμα, και στο σκοτάδι είχαν χάσει το δρόμο τους κι' ήταν στο έλεος των κακοποιών και των θηρίων. Μιά στιγμή που ο άνεμος έπιασε λίγο, άκούσαν κάτι βογγητά κι' ο Άχμέι, το καλό παιδί, έκαμε να τρέξη να ιδή μήν είχε πάθει κανένας τίποτα για να τον βοηθήση.

—Για τόνομα του Θεού, μην πές πουθενά! του είπε ο πατέρας του. Είναι ο Έρημότερος ο Δράκος, θα σου κάνει κακό!

Αλλά ο Άχμέι, που δεν είχε άκούσει ποτέ για το στοιχειό αυτό της Έρημους και δεν ήξερε φόβο, σηκώθηκε να πάη στο μέρος απ' όπου άκούγονταν τα βογγητά. Καθώς έπλησίαζε, το φεγγάρι βγήκε από τα σύννεφα, και το παιδί είδε ένα φτωχό γέρο δερβίση, ξαπλωμένο χάμο.

Στους ώμους του είχε ένα τομάρι από λέοπαρδο, και δίπλα του ένα χοντρό σιδερένιο πλαστούνι και μια γαβάθα από ξεροκολοκύθα, όπου του έροιχναν τις έλεημοσύνες.

—Για τόνομα του Άλλάχ, παρακάλεσε μόλις είδε τον Άχμέι, φέρε μου να πιώ λίγο νερό, έτσι να σου δίνη καλό ο Προφήτης!

Πρόθυμα το παιδί του γέμισε το σταμνί του από το ποτάμι και του το έφερε να πιή. Αφού ήπιε από το θολό εκείνο νερό και συνήλθε κάπως, ο γέρος του είπε:

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

άλογο του Λαπούτα. Το άπομεσήμερο ήταν άρκετά προχωρημένο. Το στρατόπεδο ήταν έρημο και μόνον τις άκρες του φύλαγαν μερικοί φρουροί. Έκανα νόημα στο μόνο λευκό που βρισκόταν εκεί αν ήξεραν τίποτε για τον Άρκολλ.

—Δεν έχουμε ειδήσεις του, μου άπάντησε, αλλά οι περιπολίες μας κρατούν πάντα το δρόμο ως το Βέσσελμπουργκ.

Συμπέρανα πως ο Άρκολλ είχε παρασυρθή από την καταδίωξή του πολύ βαθειά. Δεν είχα καμμία βία να τον ιδώ και προτιόνταν δεν ήθελα ν' ανακαλύψη αυτός τον Λαπούτα πριν από μένα.

Ο μαύρος μου έφερε ένα φλυτζάνι καφέ τόσο βαρύ, που δεν μπόρεσα να τον πιώ και με βοήθησε να ξέβω στο άλογο. Το ζώο ήταν ξεκούραστο και έκανε μερικά πηδήματα πριν να βγίη από τα ψηλά χόρτα και άρχιση να τρέχη στον σκοτισμένο δρόμο. Ο ήλιος που βασίλευε χρύσωνε με το φώς του το γαλήνιο τοπίο.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Σε μια άνοδρομική έκδρομή—για να ποίμε πιά ευγενικά την γαϊδουροκαβαλλάρια—κάποιος άστειος έπειραζε ένα θεολόγο που ισχυριζόταν ότι τα πάντα ο Θεός «έν σοφία έποίησε». Μιά στιγμή, ο άστειος έδειξε ταυτιά του γαϊδάρου του κι' έφώναξε:

—Μά, επιτέλους, κι' αυτά έν σοφία έποίηθησαν: Άν ήταν τάχα μικρότερα, ο γαϊδάρος δεν θάκουε; Πώς άκούει το άλογο, που είναι διπλάσιο, κι' όμως έχει τόσα—δά αυ τάκια; Η μήπως το γκάρισμα των συναδέλφων του δεν το άκούει από μισή ώρα δρόμο;

Και θα εξακολουθούσε τα έπιχειρήματά του, αν δεν παρενέβαινε μια άλογόμυγα, που μπήκε στο ρουθούνι του γαϊδάρου με όρμη. Έκείνος εκλώτισσε τότε και με τα δυο του πεισινά ποδάρια, κι' ο άστειος θά έργωνε με τη μύτη του το χώμα, αν δεν πρόφτανε ναρπαχθή από ταυτιά του γαϊδάρου του. Έτσι άναγκάσθηκε να άμολογήση ότι και αυτά—προπάντων αυτά—έποίηθησαν έν σοφία.

(Σειρά)

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΗΜ.—Με την έδκαίρια που ξαναφάνεται εδώ τόνομά του, ή Διάπλασις σημεσίονη πως ο ασθεατός και άγαπητός της φίλος γιάρτας αυτές τις ήμέρες την 90ή επέτειο των γενεθλίων του. Έτσι θαλερός, άκμαός κι' άργατικός που είναι ακόμα ο κ. Καμπούρογλου, όχι πιά να τα άκατοστήση παρά να τα χιλιάση!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ 1940-41

— Ίδε την προκήρυξη στο 6ο φυλλάδιο του 1940 —

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Λύσεις των Πενταμαθικών Δοκιμών που δημοσιεύθηκαν στο 6ο φυλλάδιο του 1940.

Απ' όλα τα Αγωνίσματα του Πενταθλου το εθλοκώτερο βέβαια είναι οι Λύσεις Δοκιμών (όπως το δυσκολώτερο ή "Εκθεσις Ίδεων", και στο μεταξὺ ἡ Σύνθεσις Δοκιμών, το Διήγημα κ' ἡ Μετάφρασις). Γ' αυτό ἐδιάλεξα δύοσκολές Δοκίμους, καὶ τόσο πού ἐνόμιζα πως καὶ τις 10 — τις 12 γιά τήν ἀκριβεία — δέν θά τις ἐβρίσκει κανένας. Κ' ὅμως, ἔνδεκα ἀπό τούς ἀγωνιστές τῆς Μεγάλῃς Τάξεως, καὶ πέντε ἀπό τῆς Μικρῆς, τις βρήκαν ὅλες ἀκριβέστατα!

Τό Νυχτολούδο, ὁ Συριανός, ὁ Πρώμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ὁ Ἀσπρος Γλάρος εἶχαν γιά λύσιν κ' ἀπό μιά Δοκίμη ἀκριβῆ τους. Κάποια εθλοκώτεια βέβαια. Ἀλλά κ' αὐτοὶ δέν ἐκόπιασαν λιγώτερο ἀπ' ἄλλους, γιάτι ἐπέπληξαν, ὅλες σχεδόν τις Δοκίμους τοῦ φυλλάδιου ἐκείνου τίς δημοσιεύσαν διορθωμένες, ἀλλαγμένες, μέ πολλές ἄλλες λέξεις ἀπό ἐκείνες πού εἶχαν οἱ συνθέτες. Μποροῦ λοιπόν νά εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη ἀπό τήν ἱκανότητα καὶ τήν ἐπιμέλειαν τῶν λυτῶν μου. Συλλογίματα μάλιστα πῶς στο ἐξῆς, γιά τὸ Πένταθλο, πρέπει νά δίνο ἀκόμη πῶς δύοσκολές Δοκίμους καί, ἂν δέν βρισκοῦν κατάλληλες στίς Συλλογές, νάναθεῖται τῆ σύνθεσιν τους στόν Ἄγωνα. Ἔτσι θά μέ δυσκολεύουν λιγώτερο καὶ τὰ ποτελέσματα.

Γιάτι τώρα, πού τόσο πολλοὶ ἐρτῶσαν τὸ ρεκόρ, βασιανίσθηκα γιά τὰ δύοσκολὰ ἀκριβοδίκαια τὰ βραβεῖα. Ἔπρεπε νά ἐξελέγω τις λύσεις μέ τὴ μεγαλύτερη ἀσθηρότητα, νά κρατήσω μόνο τις ἀπολύτως ὀρθές, ὅμοιες κ' ἀπαράλλακτες μ' ἐκείνες πού δημοσιεύθηκαν στο 21ο φυλλάδιο τοῦ 1941 — καὶ μετά τήν ἐκδόσιν του δέν ἐδόχθηκα πῶς ἀπαντήσεις γιά τὸ Πένταθλο — κ' ὅκομα νά κοιτάξω ποιοὶ ἔλυσαν ἀδίστακτα, μέ τὸ πρῶτο, καὶ ποιοὶ παρέταξαν κ' ἄλλες ταυριακές λέξεις γιά νά διαλέξω. Ἐπρωτίμῃ, ἔννοεῖται, τούς πρῶτους. Κ' ἀπό τούς ἄλλους, τούς λιγώτερο κατὰ σειράν... διατακτικούς. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Α' κ' ὁ Β' ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸ λύσεων (12) ὁ ἕνας παίρνει Πρῶτον Βραβεῖο κ' ὁ ἄλλος Τρίτον, ἡ ἔρχεται Ἰσοτιμία, γιάτι ὁ Α' βρήκε τις λύσεις μέ τὸ πρῶτο, κ' ὁ Β', ὅπως κ' ὁ Γ', ὁ Δ' καὶ καθέξῃς μέ τὸ... δεύτερο, μέ τὸ τρίτο, μέ τὸ τέταρτο. Ἀλλά κ' ἀπ' αὐτοὺς πάλι ἐπρωτίμῃ ἐκείνους πού, μέσα στίς πολλές ταυριακές λέξεις, στήν Ἀκροστιχίδα καὶ τὸ Πτερωτὸ Γράμμα, εἶχαν πρῶτη γραμμῆ τήν ὀρθή. Δέν ἦταν μετέλῃς...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δέν ἐσημειώσαν ἡλικίαν). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρώμαχος τῆς Ἐλευθερίας [15E]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφουνας [14E]. — Ροζελάντια [14E]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκή Καμέλια [13E]. — Δοξασιάνο Ἀκροστιχίς [13E]. — Ραφαήλ [13E]. — Ἰσοτίμοι, ἀπὸ

[12E] εἰς ἕναστον: Ἀλέξης, Ἀρπης, Αἰὲν Ἀριστέειν, Νυχτοτράγουδο, Στέφανος Ἀράφαντος.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕναστον: Συριανός, Ἰσκότης τοῦ Ἰονίου, Ἡρακλῆς, Ἀσπρος Γλάρος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕναστον: Ἄγης, Μύρτα Φλώρη, Νηρέος, Ναυτάκι, Δακρυρμένο Χαμόγελο, Λίστ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [6E] εἰς ἕναστον: πρῶτη Φαλαγγίτικα, Πλοισάρχος Νέμος, Σερνή Διαπλάσοπούλα, Κική Φεσοπούλου, Δοξασιάνο Νησί.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Συριανόπουλο [15E]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσάρος [14E]. — Αἴγλη [14E]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πίστις-Πατρὶς [13E]. — Νυχτολούδο [12E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10E] εἰς ἕναστον: Ἐγώ, Αἰγαιοπελαγίτης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8E] εἰς ἕναστον: Ἀλκίης Μύρας, Νεφέλη, Γεώργιος Ἀβρόσσουλου.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [6E] εἰς ἕναστον: Μάρκος Μπότσαρης, Βάγκνερ.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Σύνθεσις Πενταμαθικῶν Δοκιμῶν

Ἐξήτησα μιά Συλλογὴ ἀπὸ 10 πρῶτότυπες Δοκίμους. Ὅλοι σχεδόν ἀπὸ τῶσες πρῶτοεῖται. Ἀλλά λίγων — μόνο πέντε, κ' ἀπὸ τῆς Μεγάλῃς Τάξεως — ἔμειναν στή Συλλογὴ τῶσες. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπαθάν κάποια μικρὴ ἢ μεγάλῃ ἄβραια. Γιάτι κατὰ τήν ἐκκαθάριση ἔβρασα:

Α'. Τις ἔμεινες Δοκίμους πού δέν ἦταν καλὰ στιχογραφήμενες καὶ δέν θά μποροῦσαν νά δημοσιεῖσθον χωρὶς γενναία διορθώση. Ἐξαίρεση ἔκαμα γιά μερικῆς πού θά γίνονταν δημοσιεύσιμες μέ μιά-δύο μικρῆς ἀλλαγῆς, καὶ γιά μερικῆς ἄλλες πού τὸ θέμα τους — οἱ λέξεις — ἦταν πρωτότυπο κ' ὠραίο.

Β'. Τὰ Κριτικογραφικά, πού τὸ θέμα τους ἦταν μιά μεγάλη, μέ πολλά γράμματα λέξη — ἀπὸ τὰ ἀποσπύστες, δέν γίνεται κριτικογραφικὸ ὁ Ἀριστοτέλης πού ἔχει 11 γράμματα, κ' ἰσόμοια 9 — καθὼς κ' ἄλλα πού δέν ἦσαν καμωμένα κανονικά, δέν εἶχαν δηλαδὴ τῶσες παράγωγες λέξεις ὅσα ἦσαν τάνομοια γράμματα τῆς ἀρχικῆς, οὔτε καθέν' ἀπὸ τὰ γράμματα αὐτὰ ἐχρησίμευε ὡς ἀρχικὸ μέ τὴ σειρά του. (Π. χ. ἀπὸ τῆ λέξη ΑΙΑΚΟΣ, πού ἔχει πέντε ἀνόμοια γράμματα, πρέπει νά παραχθοῦν ἄλλες τέσσαρες λέξεις, πού ἡ πρῶτὴ νόρχίζη ἀπὸ Ι, ἡ δευτέρη ἀπὸ Κ, ἡ τρίτὴ ἀπὸ Ο κ' ἡ τελευταία ἀπὸ Σ. Δέν ἐπιτρέπεται ἐπομένως νά παρῆ ὡς ἀρχικὸ δύο φορές τὸ ἴδιο γράμμα, οὔτε νά παραλειφθῇ κανένα).

Γ'. — Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο Δημόδη ἢ Παλαιὰ Αἰνίγματα. Μερικοὶ στή Συλλογὴ τους εἶχαν καὶ τρία, καὶ τέσσαρα. Ἀλλά στίς 10 Δοκίμους μόνο ἕνα Δημόδες ἐπιτρέπεται, καὶ τὸ πολὺ-πολὺ ἄλλο ἕνα παλαιό.

Δ'. — Ἀεγγογράφους, Στοιχειογράφους κτλ., ἔστω καὶ καλοῦται στιχογραφημένους, πού τὸ θέμα τους ἦταν κοινότατο, χιλιοκαμωμένο (Περικλῆς περὶ,

κλείς — φύχῃ, ψί, χί κ. τ. τ.) καθὼς κ' Δοκίμους κατὰ λογίης, πρωτότυπες ἴσως σὺν θέμα, ἀλλὰ κακὰ διατυπωμένες, μέ ἀτελεῖς ἢ ἀνακριβεῖς ὁρισμοὺς, ἢ μέ λέξεις ἀνάμικτες (ἀρχαϊκῆς καὶ δημῶδεις), ἢ ἐκπερόμενες (σὲ Σχῆμα π. χ.) κατ' ἄλλη πώση καὶ κατ' ἄλλον ἀριθμὸν ἐκτὸς τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ ἐνικού, πού εἶναι τὸ καθιερωμένο. Ἐπίσης Ἀσκήσεις ἀνεργόγραφες. Γιάτι στούς Στοιχειογράφους, Μαγικά Γράμματα κτλ. ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται. Τὸ χορδὸς μέ μιά ἀλλαγὴ δέν μπορεῖ νά γίνῃ χορδὸς (θαῖρεπε νάλλῃ καὶ τὸ ὀμιχρον), οὔτε τὸ θύρα-χῆρα (ἄρα μάλιστα).

Ε'. — Δοκίμους κατὰ λογίης πού μοῦ φάνηκαν, ὄχι μόνο πολὺ δύοσκολες, ἀλλὰ καθαρὸ ἄλυτες, μέ στυρφήν διατύπωσιν ἢ μέ σπάνιες, ἀγνωστές, δυσεῦρητες λέξεις, στή βάση τους, εἴτε κύρια ὀνόματα, εἴτε ὀνομαστικὰ ἢ ἐπίθετα. Ἐπίσης Δοκίμους πολυλόπους, πολυμπερδεμένες, πολυκεχητημένες καὶ μεγάλες, πού ἂν δημοσιεῖσθον, θά ἔπαιναν μισὴ στήλῃ. Π. χ. μιά Διετλή, Τριπλή, Τετραπλή ἔστω Ἀκροστιχίς εἶναι κατὰ λογικόν. Ἀλλά μιά Πενταπλή ἢ Ἑξαπλή εἶναι κατὰ ὑπερβολικόν. Καὶ πᾶν μέτρον ἀριστον. Τὸ ἴδιο ἄλλα γιά Μαγικά ἢ Πτερωτὰ Γράμματα μέ δέκα λέξεις, καὶ γιά Κλίμακες μέ δεκαπέντε!

Ἄς μὴ ἀπορήσῃ λοιπόν κανένας ἂν ἀπὸ τις 10 Δοκίμους πού ἔστυλε, ἰδῆ πῶς μόνο οἱ μῶσες τοῦ λογιώσταθκαν ὡς δημοσιεύσιμες, κ' ἐνῶ τις ἐνόμιζε ὅλες ὠραίες, δέν τοῦ βρέθησαν παρὰ δύο-τρεις ἢ καμμιά. Γιάτι δέν ἐθεώρησα ὠραίες Δοκίμους — κ' ὄχι ἀπλῶς δημοσιεύσιμες — παρὰ τις στιχογραφημένες μέ κομψότητα, χάρη κ' ἔξυπνάδα, τις δύοσκολες ὡς ἕνα βαθμὸν, τις πρωτότυπες χωρὶς ἐκχρήτησιν, καὶ πρῶτον ἐκείνες πού μεταχειρίζονται ὡς βάση, ὡς θέμα, λέξεις καὶ φράσεις, ὄχι ἀγνωστές, ἀλλὰ καινούργιες γ' Ἀσκήσεις, ἀμεταγχερίστες. Ἀλλοῦτε δέν χρειάζονται γ' αὐτὸ περισσότερη λόγια: τὸ ὠραίο εἶναι ὠραίο, φαινότατο. Καὶ θά τὸ ἴδου ὅλοι στὰν θά δημοσιεῖσθον οἱ Δοκίμους πού τις θεώρησα ὠραίες.

Στόν κατωτέρω Πίνακα, ἀπὸ τούς δύο ἀριθμούς πού συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσες δημοσιεύσιμες Δοκίμους εἶχε ἡ Συλλογὴ τοῦ διαγωνιζομένου, κ' ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτές ἦταν ὠραίες. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴ θέση του, καὶ μεταξὺ δύο πού ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα (π. χ. 6+2, 7+1) προηγείται ἐκεῖνος πού ἔχει τὸν δεύτερο ἀριθμὸν μεγαλύτερο. Ἐδοῦμα σημαίνει μόνο στούς βραβευμένους. Ἀλλά ὅλοι παίγνουν, καθένας ἴσα μέ τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν του (ἀρα 6+2, [8E]).

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζελάντια, 10,8 [18E] καὶ Πρώμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ἔξισον 10,8 [18E]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄγης, 10,5 [15E]. — Δοξασιάνο Ἀκροστιχίς, 8,5 [13E]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκή Καμέλια, 10,3 [13E]. — Ἀρπης, 7,5 [12E]. — Αἰὲν Ἀριστέειν, 10,3.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἡρακλῆς, 8,4. — Δακρυρμένο Χαμόγελο, 9,3. — Νυχτοτράγουδο, 8,3. — Ἀσπρος Γλάρος, 8,3. — Σίφουνας, 8,3. — Ἀλέξης, 8,2.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰσκότης τοῦ Ἰονίου, 7,2. — πρῶτη Φαλαγγίτικα, 8,1. — Δοξασιάνο Νησί, 6,2. — Νηρέος, 7,1. — Λίστ, 7,1. — Κική Φεσοπούλου, 7,0.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Συριανός, 5,1. — Σερνή Διαπλάσοπούλα, 5,1. — Ραφαήλ, 6,0. — Στέφανος Ἀράφαντος, 5,0. — Ναυτάκι, 4,0.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰγαιοπελαγίτης, 8,6 [15].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσάρος, 9,5 [14E]. — Συριανόπουλο, 9,3 [12E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἴγλη, 10,2 [12E]. Νυχτολούδο, 9,2. [11E]. — Ἀλκίης Μύρας, 8,2 [10E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, Ἐγώ 9,1. — Πίστις Πατρὶς, 7,2. — Νεφέλη, 7,2. — Βάγκνερ, 7,2.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γεώργιος Ἀβρόσσουλου, 4,2. — Μάρκος Μπότσαρης, 5,1.

Στὸ σημερινὸ φυλλάδιο δημοσιεύονται Δοκίμους ἀπὸ τῆ βραβευμένη Συλλογῆ τῆς Ροζελάντιας. Στὰ ἐπόμενα θά δημοσιεῖσθον κ' ἀπὸ ἄλλες Συλλογές.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Ἐκθεσις Ἰδεῶν (Βιογραφία καὶ χαρακτηρισμός τοῦ Γερασίου Μαρκοῦ — ἀνάλυσις τοῦ ποιήματός του «Τὸ Κανάρι μου», δημοσιευμένου στο 46ο φυλλάδιο τοῦ 1939).

Ὁ Γεράσιμος Μαρκοῦς δέν εἶναι βέβαια μεγάλος ποιητῆς σὺν τὸ Σολομό, ἂν καὶ σὺν «Ὀρκο», τὸ σπουδαιότερο τοῦ ἔργου, ὑπάρχον μέρη πού ἐγγύθουν τὰ ὄρια τοῦ μεγαλείου. Γεννηθεὶς τὸ 1826 στήν Κεφαλληνία, ἀπὸ πατέρα Κερκυραῖο, δικαστικόν — ἀριστοκρατικὴ ἢ οἰκογένεια — καὶ πένταρον στήν Κέρκυρα τὸ 1911 ἔσποῦδα στήν Ἰωνίαν Ἀκαδημία καὶ κατόπι στήν Ἰταλιανική. Ἀλλά τῆ μακρίᾳ του ζωῆ — ἦταν καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος — τὴν ἀφιέρωσε ἀποκλειστικά στὰ Γράμματα, στήν Ποίησιν, Θαυμαστής καὶ μαθητῆς τοῦ Σολομοῦ, ἔγραψε πολλά ποιήματα, μεγάλα καὶ μικρά, ἐπικά, λυρικά, σατυρικά κτλ., σὲ καθαρὴ δημοτικὴ γλῶσσα μέ λιγώτατος ἰδιοματισμούς. Ἀπὸ τὰ μικρά του, ξεχωρίζουν τὸ Παράπανο τῆς παιδείας καὶ τὸ «Δυὸ» (τὸ ἔγραψε ὅταν τοῦ πέθαναν ὅλοι καὶ δέν τοῦ ἔμεινε πᾶς παρὰ μιά ἀδελφῆ) ἦταν ἰδανιότης, πατριότης, εὐλαστικῆς, φιλόσοφος, τρυφερό. Ἡ τέχνη του, χωρὶς νά ὑπνοεῖται πάντα ὡς τῆ μεγάλη ἔμπνευσιν, διακρίνεται πάντα γιά τὴν εὐγένειά της. Ἦταν ἕνας ποιητῆς μέτριος ἴσως, ὅταν κρίνεται πολὺ ἀσθηρῶς, ἀλλὰ καθαρὸ καλλιτέχνης. Γιά τὴ μορφὴν του κυρίως — λιτὴ, ἀσθηρῆ, σύμμετρον, ὠραία — μερικὰ ποιήματά του εἶναι μικρὰ ἀριστουργήματα. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ Κανάρι.

Ἀπευθύνεται σὲ καλλικέλαδο πούλι, τὸ φυλακισμένο στὸ κλουβί του, καὶ τοῦ λέει: Μικρὸ κανάρι, πρέπει νά ἐφφραίνουσαι πολὺ κελαιδώνοντας μέ τὴσ χάρη, ἀφοῦ γιά σένα δέν ἔχουν ἀξία, ὅπως γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους, τὰ βραβεῖα, οἱ ἀμοιβές πού γυροῦνουμε ὅταν τραγουδοῦμε. Ἄ, ὄχι! σὲ μᾶς δέν φτάνει ἡ κρυφὴ ἀγαλλίασιν πού ἀσθανόμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο μας τὸ τραγοῦδι, καὶ γ' αὐτὸ δέν χαϊρόμαστε μὴ τόσο με-

γῆλη κ' ἀγνή χαρὰ σὺν τῆ δικῆ σου... Ἴσως, σὸ κλουβί πού φυλακισθῆκες, δὲν λησμονῆς τὸν κόρμον ὅλο, οὔτε κατὰλαβαίνεις πῶς ἔχεις φτεροῦδες γιά νά πετῆς. Κ' ἴσως γιά τούτο γλυκολαλεῖς χωρὶς ὄνομα. Ἐ, ἂν εἶν' ἔτσι, μιά εὐλαστικὴ ψυχὴ δέν σοῦ ζῆλεύει τέτοιου εὐτυχία. Ἐσὺ δέν θ' ἠμᾶσαι πᾶς γονεῖς, παιδιά, γυναῖκα, ὄραϊους τόπους, λαουλόδια, νερά, καὶ χάρησαι μονάχο σου, ἔρημο. Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἀνθρώποι θυμούμαστε τούς ἀγαπημένους μας γυροῦς, καὶ γ' αὐτοὺς βρέχομε μέ δάκρυα τὸ χῆμα πού τους ἀκαθάζει, κλεισμένοι στὸ ἄγαρο σῶμα μας — ὅπως ἐσὺ σὸ κλουβί — ὡς πού μιά μέρα ἡ Μοῖρα, ἡ ἀνθρώπινη Μοῖρα, θά τραβήξῃ τὸ πνεῦμα μας, τὴν ψυχὴ μας, ἀπὸ τῆ θύρα τῆς φυλακῆς μας. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα μας ἔξερει — ὅπως δέν τὸ ἔξερεις ἐσὺ, κανάρι μου — πῶς γεννήθηκε γιά μιά καινούργια πατρίδα, τὴν Ἰσθράνιαν, κ' ἐλπίζει πάντα πῶς ἐκεῖ — πάντα θάνατομῶθ' ἢ μέ ἄλλα πνεύματα, τις ἄλλες ἀγαπημένες ψυχές πού ἔφυγαν ἀπὸ τῆ γῆ πρωτότερα. Καὶ μ' αὐτές ἐνωμένο, εὐτυχισμένο, δέν θάχῃ πᾶς πικρῆς γῆνης ἀνεπιθυμίας, ἔννοιες, λύπες καί, — κανάρι — ἀθάνατο τὸ πνεῦμα μας — θάρχησιν νά κελαιδῇ στὸν ὄρανον.

Τὸ ποιῆμα αὐτὸ δέν εἶναι συμβολικόν. Ὅτε κἂν ἀλληγορικόν, κ' ἂν θέλετε, οὔτε καθαρὸ φιλοσοφικόν. Μιά σύγρησιν, μιά παραμύθισιν μόνο κανένας, τοῦ κλουβι τοῦ κλουβι καὶ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς σὸ σῶμα κ' ἡ κεντρικὴ του ἰδέα εἶναι ἡ κοινότατη χριστιανικὴ δοξασία, πῶς ὁ ἀνθρώπος εἶναι παρυστικός σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ δέν θά γνωρίσῃ τὴν τέλει εὐτυχία παρὰ στὸν ἄλλον. Ἐν' ἄπλοστοτα, εὐκολοτότητα — γιάτι δέν ἔχει καὶ κανένα ἀμέτρητον βάθος — λυρικὸ ποιηματάκι. Ἐκείνο πού τὸ κάνει καλλιτέχνημα, ἢ ἂν θέλετε ἄπλοστοτα ὄρατο, εἶναι, ὅπως καὶ σ' ἄλλα τοῦ Μαρκοῦ — τὸ εἶπαμε — ἡ μορφὴ του. Ὁ μικρὸς μουσικώτατος σίγχο, ὁ γοργὸς ρυθμὸς, θυμίζουν πραγματικῶς τὸ κελαιδῆμα πού ἐνέπνευσε τὸν ποιητῆ. Ἡ ἔκφρασις ποιητικὴ, εὐγενικὴ κ' ἡ γλῶσσα πανελληνία δημοτικὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τούς λίγους ἀπὸ τοὺς κερκυραϊκούς ἰδιοματισμούς: κελαιδῆς, σάναει (φτάνει, ἄρκει), παντῆχεις (ἐννοεῖς, ἔξερεις), ἔσσοι (ἐμεῖς, ἐδῶ θά λέγαμε πῶς), κελαιδῆς, πλεῖδ (πᾶς) καὶ προπάντων τὴν γνήσια κερκυραϊκὴ ἔκφρασις, ἢ σύνταξιν, σὸ ἔλας: καὶ θάρχησιν νά κελαιδῇ, ἐνῶ ἐμεῖς λέμε «θάρχησιν νά κελαιδῇ».

Μιά τέτοια ἔκθεσις ἰδεῶν περιμένα ἀπὸ σᾶς — μιά τέτοια σύντομη κριτικὴ βιογραφία τοῦ ποιητῆ, μιά τέτοια ἀπλή καὶ σαφὴ ἀνάλυσις τοῦ ποιήματός του, καὶ μιά τέτοια καλολογικὴ ἐξέτασιν του. Ἐχετε βέβαια ἀνεγγραφα τὸν ἅπαντ' ἄσων σας καὶ μπορεῖτε τώρα νά ἰδῆτε εὐ λάθῃ πῶς ἔκαματε: τις παρεξηγήσεις, τις ὑπερβασεις, τις παρακινδυνευμένες παρατηρήσεις — κοντὰ σὲ μερικῆς λεπτότατες — καὶ τις παραλείψεις, χωρὶς νά πάγω μιά μιά ἀπάντησιν καί... νά τὴν ἐξτινάξω. Τὸ δυσάρεστο εἶναι πού κ' οἱ καλύτεροι ἄκομα, ἐνῶ ἔχουν ἄκομα καλοὺς χαρακτηρισμούς τοῦ ποιητῆ, δέν ἔχουν ἀφογες ἀναλύσεις τοῦ ποιήματος. Καμμιά δέν θά μποροῦσα νά τὴ δημοσιεύσω. Τὸ κυριώτερον ἔλαττωμα τῶν καλύτερων εἶναι πού σ' ἐπείναι πολὺ ψηλά τὸ χερσοβικόν κ' εἶπαι πράγματα ἄσχετα κ' ἀταίριαστα. Τόση «φιλοσο-

φία» δέν χρειάζονται, μέ τὴν ἀλήθειαν, γιά ἕνα ποιηματάκι πού, ὅπως εἶπαμε, δέν εἶναι καθαρὸ φιλοσοφικόν. Ἐνα μόνο παράδειγμα: δέν ἔφτανε νά ποῖμε πῶς ἡ ἰδέα τοῦ Μαρκοῦ εἶναι ἡ χριστιανικὴ, παρὰ ἔπρεπε νάναγρέξουμε στίς πηγές τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ νά θυμηθῶμε τὸν Πλάτωνα! Γιά ὅλα αὐτὰ Πρῶτο Βραβεῖο, μέ πολλὴ μου λύπη, δέν δίνο οὐ κανένα. Ὅσο γιά τὰ Δεύτερα καὶ τὰ Τρίτα, τὰ δίνο σ' ἐκείνους πού ἐπλησίασαν περισσότερο τῆ δικῆ μου ἔκθεσιν, λαβαίνοντας ὅμως ὅτι ἐμὴ καὶ τὸ καλὸ ὄραμα, τὴν καλὴ γλῶσσα, τὸ καλὸ γράμμα γενικά. Ἐνοεῖται πῶς στή Μικρὴ Τάξῃ τὰ ἐλαττώματα εἶναι πολὺ περισσότερα, ἀλλὰ προκειμένου γιά τόσο δύσκολο Ἀγωνίσμα — τὸ δυσκολώτερο ἀπ' ὅλα — κρίνονται ἐπιεικέστερα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζελάντια [22E]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσπρος Γλάρος [20E]. — Πρώμαχος τῆς Ἐλευθερίας [20E]. — Ἀρπης [18E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [16E] εἰς ἕναστον: Αἰὲν Ἀριστέειν, Ἀλέξης, Λευκή Καμέλια, Δακρυρμένο Χαμόγελο, Σίφουνας, Δοξασιάνο Ἀκροστιχίς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14E] εἰς ἕναστον: Σερνή Διαπλάσοπούλα, Ραφαήλ, Ἄγης, Νυχτοτράγουδο, Ἡρακλῆς, Ναυτάκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12E] εἰς ἕναστον: Κική Φεσοπούλου, Στέφανος Ἀράφαντος, Ἰσκότης τοῦ Ἰονίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [14E]: Συριανός, πρῶτη Φαλαγγίτικα, Δοξασιάνο Νησί, Λίστ, Νηρέος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐγώ [20E]. — Αἴγλη [18E]. — Πίστις Πατρὶς [16E].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14E] εἰς ἕναστον: Συριανόπουλο, Νεφέλη, Τσάρος, Ἀλκίης Μύρας, Αἰγαιοπελαγίτης, Νυχτολούδο.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [11E] εἰς ἕναστον: Γεώργιος Ἀβρόσσουλου, Μάρκος Μπότσαρης, Βάγκνερ.

Στὸ ἐπόμενο τὰ ἄλλα δύο Ἀγωνίσματα καὶ τὰ Γενικά Ἀποτελέσματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ παρέα σχολάζει. Σκίτσον τοῦ Ὀδηγοῦ

[ΜΑ' - 2430]
 Πρωτοπαίνοντάς στην κίνησι χαιρετώ
 όλους-ες. Ἀλήθεια! Στους «Μουσικόφιλους» ὁ πρῶτος μου χαιρετισμός.
 Παγνανίνι «Μουσικοφίλων»

[ΜΑ' - 2431]
 Σάν μουσικόφιλοι, μουσικόφιλον χαιρε-
 τισμὸ σὲ όλους τοὺς μουσικόφιλους ἀπευθύνω.
 Παγνανίνι, Λέχαρ, Ροσσίνι
 «Μουσικοφίλων»

[ΜΑ' - 2432]
 Εὐδωμ θέλωμεν ποιητικὸς εὐκόλα θὰ
 θελωθῶν τὸ Σίφος, Λάμπρος Κα-
 τώνης καὶ Ἀρματηλάτης.
 Παγνανίνι, Λέχαρ, Ροσσίνι
 «Μουσικοφίλων»

[ΜΑ' - 2433]
 Ερῶτικα, Νικολλαδίτες (ποὺ ζηλεύετε
 τοὺς ὑπέροχους φίλους μου) ἀπαλλά-
 σεστε ὡς «μπερμπανάκια». - Δοξασιμένο Ἀ-
 κρωτήρι, σωσικά. Μὰ ἔλα ποὺ δὲν τοῦ
 ταυρίζε; Μαγεμένο Δοξάρι
 «Λευκῶν Ἀστῶν»

[ΜΑ' - 2434]
 Μαγεμένο Βιολέ, πότε θὰ ἀρχίσουμε
 τὰ... μαθήματα... ποὺ μοῦ ἔταξες ;;;
 Ἀλεπουδίτσα

[ΜΑ' - 2435]
 Ο ΜΑ-1867 παραταίνεται 15 ἡμέρες.
 Βραδαὶ ἐπίκαιρα. Ξεπδάτε! Δ)οις
 ΜΑ'-2022. ΕΝΤΕΛΒΑΙ'Ι'Σ

[ΜΑ' - 2436]
 Σ' ἔλα τὰ γνωστά μου διαπλασάπουλα
 στέλνω ἕναν θερμὸ χαιρετισμὸ.
 Μασκότ

[ΜΑ' - 2437]
 Εὐτελβαίς, καὶ οὐ δὲν θὰ προτιμοῦσας
 αὐτό ;
 Μασκότ

[ΜΑ' - 2438]
 Δοξασιμένη Ἑλλάς, θυμῶσαι στὴν Πεν-
 τέλη; Ἡλέκτρα, ρωτᾶς; τί νέα ;
 Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία, γειά σου.
 Εὐτελβαίς

[ΜΑ' - 2439]
 Διαπλασάπουλα ἔνυχς νὰ δῆτε τὸν Ἰπ-
 πότη καὶ τὸν Ἀτίλια μαζί σὶν κανα-
 νὰπὲ ; Ὅχι; χάσατε. Εὐτελβαίς

[ΜΑ' - 2440]
 Μασκότ καὶ ἡ βίχη σὸ τέννις. Λιπή-
 σου τοὺς συμπαίκτης. - Εὐτελβαίς

[ΜΑ' - 2441]
 Αναστάνθη, λίγο σταφύλι! Ἡλέκτρα,
 ἐνθουσιασμένη! Νέα ἀπὸ τὴν παρὰ
 μας ;
 Ροδοπέταλα

[ΜΑ' - 2442]
 Ροδοβασιλίτσα... ροκάνας... σὲ γαλλικά;
 Προσκοπία... λαφῆς μιὰ φορὰ αὐτὰ
 τὰ περφόρημα κλαδιά !!!
 Χρυσὴ Ἐπιτάδα

[ΜΑ' - 2443]
 Ροδοβασιλίτσα: Δυὸ φορές λυπήθηκα.
 Μὰ γιὰ τὸ γεγονός καὶ μιὰ γιὰ τὴν
 ἀδικαιοσύνην ἐντόπισή σου καὶ τὸν τρό-
 πο ποὺ τὴν ἔκαμα γνωστή. (Κοίμα...) **ΝΙΑΣ** τοῦ «**ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ**»

[ΜΑ' - 2444]
 Εἰσερχόμενος στὴν κίνησι τῆς ἀγαπη-
 τῆς διαπλάσεως ἀπευθύνω θερμὸς μου
 χαιρετισμὸς εἰς διαπλασάπουλα-λες ἐπι-
 θυράν στενὴν συνεργασίαν καὶ ἐπικοινωνί-
 αμιαν μὲ ἔλα καὶ ἔλας. Γαριβάλδης

[ΜΑ' - 2445]
 Κικέρων θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ προα-
 γωγῇ σου. Καὶ πρόεδρος.
 Γαριβάλδης

[ΜΑ' - 2446]
 Στοιχειωμένα Δάσος, ἔνα σου τετραδιάκι
 θὰ μὲ ἐγμίξῃ χαρὰ. Νὰ τὸ περιμένω;
 Διεθνοῦσι: Χρῆστον Λαζαρήν, Χεῖδεν 16
 Ἀθήνας (8), εἰς Γαριβάλδης

[ΜΑ' - 2447]
 Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά μὲ διαπλα-
 σάπουλα-ες. Γράφατε, Δ)οις (ΜΑ 2446).
 Γαριβάλδης

[ΜΑ' - 2448]
 Παιδιά, στὴν αἰκογένειά σας μπαίνει
 κι' ἔνα «Πυργιωτόπουλον». Θέλτε
 νὰ γνωριστῆ καὶ μὲ ἄλλα διαπλασάπου-
 λα-ες. (Ἀλληλογραφία - Μικρὰ Μυστι-
 κά) γράφατε πρῶτοι-ες: Ἀλέξανδρον
 Κάζογλη Πόργον Ἡλίας.
 Πυργιωτόπουλο

[ΜΑ' - 2449]
 Μὰ πρωτότυπος ἰδέης παρουσιάζομαι.
 Μυνητάος

[ΜΑ' - 2450]
 Ζητείται Linguaphone γαλλιστὶ Κοκκι-
 νόπουλος, Κεραμεικὸς, 117, Ἀθήνας.

[ΜΑ' - 2451]
 Μικρὴ Ὀρειβάτις, γνωρίζοσαστέ !!
 μὲ θυμῶσαι ; Ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ
 Μυστικά ; Στάτε πρῶτη. Δ)οις μου Δημή-
 τριον Σερόντην, Θεσπίδος 26, Ἀθήνας.
 Σοπὲν

[ΜΑ' - 2452]
 Ἀτικὲ Ὀθρανέ, ἔμαθα πὺς εἶσαι
 Διαπλασάπουλο. Ἀνταλλάσσουμε Μι-
 κρὰ Μυστικά ;
 Σοῦμπερτ

[ΜΑ' - 2453]
 Σοῦμπερτ, Χάρηκα πολὺ διὰ τὴν γνω-
 ρμίαν σου σὸ «Πάρο». Περιμένω
 φωτογραφία.
 Σοπὲν

[ΜΑ' - 2454]
 Τὸν ἀγαπητὸν μου Σάλλογον, τὴν Μαρ-
 σεντῆ καὶ τὴν Ἀνδραλοῦξα διὰ τὰς
 εὐχὰς των, θερμῶτα εὐχαριστῶ.
 Σαρπηδόν τὸν «Ἀνοιχοκάρδιον»

[ΜΑ' - 2455]
 Χαιρετῶ (ἐγγενεὶ φρονιδί «**Ἠθεῶς**»)
 τὴν «παρέα» δέλικτη
 ΝΙΑΣ τοῦ «**ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ**»

[ΜΑ' - 2456]
ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !
ἈΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΣΕΙΡΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 Σάλλογος «**ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ**»

[ΜΑ' - 2457]
 Ἀετοειμάρος, τὸ τετρατίχο δὲν εἶναι
 τοῦ Παρόχου. Ἄρα οἰεὶς ἐγκλημα-
 τῆτε. Πάντως οἰε εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐν-
 διαφέρον ποὺ δείχνετε γιὰ τὸ μέλλον μου.
 ΚΑΝΑΡΗΣ

[ΜΑ' - 2458]
 Ἀλη Μόρα, ἡσυγῆτικο... γέλιο παρε-
 λήφθη...!
 ΝΙΑΣ τοῦ «**ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ**»

[ΜΑ' - 2459]
 Στὸ Βοσκαρόντι καρδιόγαλτες εὐχὰς
 γιὰ τὴ γιορτὴ του.
 Ἀρσοστολίδα, Ἀναδυομένη,
 Ἀνοιξιάτικη

[ΜΑ' - 2460]
 Ἀσκή Καρμλία, Ἀτικὲ Ὀθρανέ.
 Ναυτοπρόδοσις, Φοινῆς, θερμὸς
 εὐχῆς.
 Αἰὲν Ἀριστεῖν

[ΜΑ' - 2461]
 Ἀγνωστε Ἰσπότη, ἡ... γνωρίματα
 σου (;) μὲ ἐνθουσίασε !;
 Προσκοπία

[ΜΑ' - 2462]
 Ο ΘΑΛΑΣΣΟΛΗΓΟΣ, αἰεὶ παρακαλεῖ
 γιὰ ἕνα τετραδιάκι ἢ γραμματάκι
 σας στὴ Διαθῆνσι (ΜΑ-1865) νὰ περιμένῃ ;

[ΜΑ' - 2463]
 Ἀνοιχοκάρδοι, ἔνα κατὰ τὸ λέγειν
 σας (ΜΘ 1878) Ἀθέατοι ἀποτελοῦν-
 ται ἀπὸ «μρούμιες» τότε !... τότε Ἀθέα-
 τοι = Ἀνοιχοκάρδοι !! (150 ο/ο) !!
 ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

[ΜΑ' - 2464]
 Εὐθῶμα Νειάτα, Ἰππότη, γιὰ τὰ συγχα-
 ρητήρια εὐχαριστῶ.
 Τριανταφυλλένια

[ΜΑ' - 2465]
 Ἀστέ, Ἰθόγγι, Ροῦμπενς, Βαλέρις, Πα-
 ρατηρητά, χαρὰ μεγάλη ἢ γνωρίμα.
 ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

[ΜΑ' - 2466]
 Εὐχαριστοῦμε ἔλα τὰ διαπλασάπουλα
 ποὺ ἤρθαν σὸ χορὸ μας.
 ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

[ΜΑ' - 2467]
 Ἀστέ, Ροῦμπενς, Ἰθόγγι, Παρατη-
 ρητά, Βαλέρις, ἀπὸ τὴ γνωρίμα σας
 κατευθουσιασμένη.
 Ἄϊμὲ

[ΜΑ' - 2468]
 Σκόρπια Φύλλα, Αἰστ, Ἀντικλοταρχε,
 Φιλέρημος, καθῶς καὶ ἔλα τὰ διαπλα-
 σάπουλα ποὺ γνώρισα στὴ γιορτὴ κατα-
 χάρηκα γιὰ τὴν γνωρίμα.
 Ἄϊμὲ

[ΜΑ' - 2469]
 Εἰσερχεται θριαμβευτικῶς σὶν λιμένα
 τῆς Διαπλάσεως τὸ καρδί μου.
 Ἀγέρωχος Καπετάνιος

[ΜΑ' - 2470]
 Εὐχαριστοῦμε τὰ «Εὐθῶμα Νειάτα» γιὰ τὴν
 ἔρατα βραδιά ποὺ περάσαμε. (Καθυ-
 στερημένη). - Μικρὴ Ὀρειβάτις, Μιμῶξα

[ΜΑ' - 2471]
 Στέλνω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ἔσα
 διαπλασάπουλα-ες, ἐγνωρίσα στὴν
 ἑορτὴ των «Εὐθῶμων Νειάτων». ΡΥΖΙ

[ΜΑ' - 2472]
 Προσλαμβάνονται: Σαρδόνυξ, Ρα,
 Καινούργιος-Παλιός, Θεσπίς, Καρ-
 δερίνα.
 «**ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ**»

[ΜΑ' - 2473]
 Ἰθρόεται ἰστίμα τμήμα Θεσσαλονίκης τοῦ
 σιλλόγου ὑπὸ τὴν διαθῆνσι τοῦ γενικοῦ
 πρόεδρου Ἐθνοκὸ Ἰδεοδῶν.
 «**ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ**»

[ΜΑ' - 2474]
 Ἀποκροῦντες μερικὸς διαδόσεις θηλιά-
 νομε διὲ σιδερίαν σέξαιν ἔχομε μὲ
 τὸν Ἄρχοντα τῆς Νυκτὸς καὶ τὰ Μυστήρια
 τοῦ Δάσους.
 Πράσινη Ἀκτίνα

[ΜΑ' - 2475]
 ΔΗΛΩΣΗ γιὰ τὸν Σανθὸν Ἰππότην καὶ
 μερικὸς ἄλλους διαδόσεις).
 Μὲ βάθιτατη λύπη γιὰ τίς ἀχαρητή-
 ριστες εἰς βάρος μας διαδόσεις θηλιόνομε
 μιὰ γιὰ πάντα διὲ κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ
 μας-δὲν εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Νυκτὸς.
 Σιωπηλὸς Ἰωδὸς-Φιλέρημος

[ΜΑ' - 2476]
 Μασκότ, Μασκότ-ισες.
 Ἥλιος (ἐχθρὸς τοῦ Μασκότους)

[ΜΑ' - 2477]
 ἈΠΩΛΕΣΘΗ κύων κυνηγετικῶς φέρων
 συνήθως δερμάτινον σακκάκι καὶ ἀ-
 κούων εἰς τὸ ὄνομα ΜΗΘΥΜΠΟΥΛΑ. Ὁ εὐ-
 ρὸν ἄς ἀποτανθῆ εἰς ΛΑΤΟΝ, Κοραὴ 15
 Λαρίσαν, καὶ ἀμειψήσεται... καταλλή-
 λος (; ; ; ! ! !).

[ΜΑ' - 2478]
 Ο «**Μυστηριώδης Φάρος**» μὲ τὸ πνεῦ-
 μα τῆς Χ.Α.Ν. εἰσερχεται εἰς τὸ δεύ-
 τερον τρίμηνον. Εἰς τοὺς ΣΚΟΠΟΥΣ (ΜΑ-
 2007) προστίθεται ἡ **Προστασία Τραυ-
 ματιῶν**.